

EL LLENGUATGE

Parleu bé, si us plau

Ara que la por ja es va esvaint, es comencen a veure, exposats públicament, cartells i avisos que contenen tota llei d'advertiments, indicacions, suggeriments, precís i prohibicions. Però, com és lògic després de tanta abstinència, no sempre s'encerta la forma més adequada de redactar aquesta mena de textos, que s'han de caracteritzar per la brevetat i la concisió.

Tradicionalment, en català, en aquests casos, ens valem de frases imperatives, amb la forma verbal de la segona personal del plural: Parleu bé. No passeu per la via. No embruteu les parets. Tanqueu la porta. No entreu sense permís. Llegiu llibres en català. No encengueu foc al bosc. I si es considera, en algun cas, que l'imperatiu és massa categòric, i es vol convertir l'ordre en un prec, s'hi afegeix la fórmula habitual de cortesia: si us plau. Recórrer a l'infinitiu, com algú fa («No entrar sense permís»), és totalment incorrecte i s'hauria d'evitar. També és freqüent de veure construccions com ara la següent: Es prega de no seure davant de l'aparador, que no es pot dir, rigorosament, que siguin gramaticalment incorrectes, però que traeixen el calc de les fórmules habituals del castellà.

Aquest comentari pot ésser també d'aplicació al llenguatge publicitari en català, que ara comença a desenvolupar-se. El tractament de vostè, adreçat als presumptes receptors del que en diuen el missatge publicitari, no hi sembla gaire adequat. Més aviat, d'acord amb la tendència que hem indicat, caldria recórrer a fórmules com ara la següent: No patiu pels vostres estalvis. Si en els confieu, no caldrà que hi penseu més.

ALBERJANE